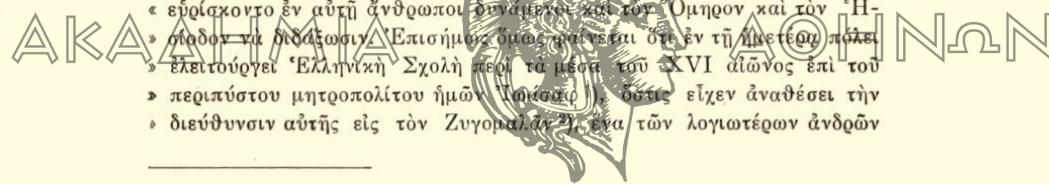

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
(1813 – 1821)
ΚΑΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΥΤΗΣ

Αχ. Θ. Σαντοράκης
α θρησκείας Αθ
τ. ΙΕΓ 1941
ν. 153-158

‘Ο Γεώργιος Λαμπουσιάδης είς τὰς συντόμους εἰδήσεις αὐτοῦ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀδριανουπόλεως καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως αὐτῆς ἐπὶ τουρκοκρατίας, γράφει τὰ ἔπειτα.

— « . . . Τούναντίον δὲ κατὰ τοῦ ΧΙV αἰώνα τῆς στυγερωτέρας » δουλείας φαίνεται ὅτι ἥκμαζον ἐν τῷ μητρώῳ πάλει τὰ σχολεῖα, ἀφοῦ « εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ ἄνθρωποι διγάμειοι καὶ τοῦ Ὁμηρον καὶ τὸν Ἡσίδον τὰ διδάσκωσιν. Επισήμως οὐκέται διτοῦ ἐν τῷ μητρώῳ πάλει » ἐλειτούργει ‘Ἐλληνικὴ Σχολὴ περὶ τὰ μέσα του ΣΧVI αἰῶνος ἐπὶ τοῦ περιπτότου μητροπολίτου ἡμῶν Βασιλείου), δύτες εἶχεν ἀναθέσει τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς εἰς τὸν Ζυγομαλᾶ¹⁾, εἴνα τῶν λογιωτέρων ἀνδρῶν

1) Ο Ιωάσαφ οὗτος είναι δι μετά ταῦτα πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 'Ιωάσαφ Β', δι ἐπονομαζόμενος 'μεγαλοπρεπῆς' (1555–1565). 'Εγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Κράψη τῆς Ἱπείρου, καὶ ἐπούδασε εἰς τὴν περιώνυμον τότε σχολὴν τῶν Φιλανθρωπινῶν ἐν Ιωαννίνοις, ἐπειτα δὲ εἰς Ναύπλιον παρὰ τῷ Ἱωάννῃ Ζυγομαλᾶ. Κάτοχος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τῆς ἀραβικῆς, περσικῆς καὶ τουρκικῆς γλώσσης, προεχειρίσθη μητροπολίτης 'Ἀδριανουπόλεως, διπον παρέμεινε μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς οἰκουμενικοῦ πατριάρχου 1555. Συκοφαντηθεὶς εἰς τὴν Υψηλὴν Πύλην ὑπὸ τῶν κληρικῶν, τῶν δόπιων ἤθελε νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀτάσθαλον ἀλαζονείαν, ἔξωρίσθη εἰς 'Αγιον Όρος. 'Αποδειχθείσης δημος τῆς ἀθωότητος του μετέβη εἰς 'Αδριανούπολιν δύπον καὶ ἀπέθανε.

Γράφων πρὸς τὸ διδάσκαλον 'Ιωάννην Ζυγομαλᾶν (κατὰ Μάϊον τοῦ 1550) ἔλεγε: —«Τούς δὲ μαθητάς, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀμέλει, ἀλλὰ πάσῃ δυνάμει ἐν ἐπιμελεῖᾳ καὶ καθαρῇ συνειδήσει σπουδάσασον . . . καὶ ἅπαντα τὰ παιδία καλῶς σπουδάσατοσαν» ἥδη γάρ ἀποτελῶ ὑμῖν θᾶττον βιβλία κάλλιστα. » Ή σχολὴ αὕτη ἦτο παρόρτημα τῆς μητροπόλεως 'Αδριανουπόλεως, τὴν δόπιαν ἐπλούτισε βραδύτερον δι 'Αδριανουπόλεως Νεόφυτος (1644–1648). — (Περβλ. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου, Τὰ σχολεῖα Θράκης ἐπὶ Τουρκοκρατίας, εἰς Παράτημα 'Θρακικῶν' τόμ. Γ', σελ. 60).

2) 'Εννοεῖ τὸν 'Ιωάννην Ζυγομαλᾶν (1498 –1581), προσκληθέντα τὸ 1540.

» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. "Ἐκτοτε δέ, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1550 μέχρι τοῦ 1818, ὅτε
» ἐπῆλθε φιλικὴ αὐτῆς μεταρρύθμισις, ἡ σχολὴ αὕτη δὲν ἔπαινε λειτουρ-
» γοῦσα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν λαμπρῶν διδασκάλων κτλ.».

*Ολίγον δὲ κατωτέρω :

— « . . . Μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ τὸν σοφοῦ ἡμῶν Ἱεράρχου Δωροθέου τοῦ
» Πρωτίου γενομένην μεταρρύθμισιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος
» κατὰ τὰ ἐν Εὐρώπῃ πρότυπα, προσέλήφθη ὁ Στέφανος¹⁾, ὅπως ἀναλά-
» βῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς, ἦν ἀνύψωσεν εἰς Γυμνάσιον περὶ οὗ εὐ-
» φημον ποιεῖται μνείαν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ συγγράμμασιν ὁ ἐπισκεφθεὶς αὐ-
» τὸ Γάλλος πρεσβευτὴς Μάρκελλος²⁾.

Τὴν ἶδρυσιν Γυμνασίου δὲ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος
δὲ Πρώτος ἀνήγγειλε πρὸς τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ ἄρχοντα Βαρδῶν Γεώρ-
γιον Σακελλαρίου³⁾, δι' ἐπιστολῆς του, τῆς δοπίας τὸ σχετικὸν ἀπόσπα-

1) *Ο Καραθεοδωρῆς. Οὗτος ενεγρῆται εἰς Ἀδριανούπολιν τὸ 1789, μετὰ λα-
μπρᾶς δὲ Ιατρικὰ σπουδὰς εἰς Εὐρωπὴν, ποὺς ἐπιστρέψει εἰς τὴν πατρίδα του,
τοῦ ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Πρωτίου ἡ διεύθυνσις τοῦ αρχαιοτάτου Γυμνασίου. Μετὰ τὴν
κήρυξην τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστασίας τοῦ 1821 παρῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν
ὅπου εξέρχεται τὸ θερικὸν ἐπάγγελμα εἰδούσας, παῖς ἡξών τοις μεγάλης τιμῆς
καὶ διοικητῆς τὸν θερικὸν εἰδούσας, παῖς ἡξών τοις μεγάλης τιμῆς
γητῆς καὶ διευθυντῆς τῆς κατ' εἰσηγήσιν αὐτοῦ ερεσυσταθείσης Ἱατρικῆς Σχολῆς
ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀπέθανε τὴν 11η Απριλίου 1867.

2) Γ. Λαμπουνιάδον, 'Ἐκπαιδευτικά καρποὶ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐπὶ Τουρκο-
κρατίας εἰς «Θρακικά», τόμ. Α', 1928, σελ. 363.—Πρβλ. Γ. Κωνσταντινίδου, 'Ολί-
γα περὶ Θράκης εἰς Παραρτημα Θρακικῶν, τόμ. Γ', σελ. —Κ. Ἀμάντου, Λόγιοι
Θράκες, Αὐτόθι, σελ. 84 καὶ ἔξης.—Τρύπα. Εὐαγγελίδου, Τὰ Σχολεῖα Θράκης, ἐπὶ
Τουρκοκρατίας, Αὐτόθι, σελ. 59 καὶ ἔξης.—Κ. Κουρτίδου, Τὰ γράμματα εἰς τὴν
Ἀδριανούπολιν ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1865—1912), εἰς «Θρακικὸν Ἀρχεῖον», τόμ. VI,
1939—40, σελ. 113 καὶ ἔξης.

3) *Ο Γεώργιος Σακελλαρίου, ἦτορ Ἀδριανουπολίτης, μὲ τοὺς ἀδελφούς του δὲ
Χριστόφορον καὶ Κων/τίνον μεγαλεμπόρους ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Βιέννῃ, ἀξιο-
θέντες νὰ τιμηθοῦν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας μὲ τὸν τίτλον τοῦ Βα-
ρόνου.

*Ο «Λόγιος Ἐρμῆς» (1819, σελ. 260), διὰ τῶν ἔξης ἀναγράφει τὸν «προβιβα-
σμόν» των: —«Ο Σεβαστὸς τῆς Αὐστρίας αὐτοκράτωρ, ηὐδόκησε νὰ προβιβάσῃ εἰς
τὴν τοῦ βαρόνου τάξιν τὸν διὰ τὰ φιλογενῆ αὐτοῦ φρονήματα γνωστὸν Κύριον
Γεώργιον Σακελλαρίου καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ ἀδελφούς Κυρίους Χριστόφορον καὶ
Κωνσταντίνον τοὺς; ἐξ Ἀδριανουπόλεως καὶ ἐν Βουκουρεστίοις ἐμπορευομένους, διὰ
τὰς δοπίας ἔδειξαν κατὰ καιρὸν εἰς τὴν Αὐστριακὴν Μοναρχίαν ἐκδουλεύεσσις. Ο
Ἐρμῆς κηρύττωτος τὸ Πανελλήνιον τὴν εἰδησὸν ταύτην, ἐλπίζει ν' ἀξιωθῇ νὰ
πηρύξῃ τῶν εὐγενῶν Σακελλαρίων πολλάς γενναίας πράξεις εἰς καλὸν τοῦ Γέ-
νους, τοῦ δόπιον εἶναι καὶ αὐτοὶ μέληρ.

σμα, δημοσιευθέν εἰς τὸν «Λόγιον Ἐρμῆν» τῆς Βιέννης (1919, σελ. 778 καὶ ἑξῆς) ἔχει ὡς ἐπεται :

— « . . . Ἀναγγέλλω πρὸς τὴν Εὐγένιαν τῆς τὴν χαριμόσυνον ἀγγεῖλαν τῆς ὅσον οὕπω συστάσεως τοῦ ἐνταῦθα εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ἐλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Γυμνασίου. Ὁμολογῶ δὲ καὶ θέλω διακηρύξτει διὰ παντὸς ὅτι ἡ σύνστασις αὗτη εἶναι ἔργον καὶ κατόρθωμα τῆς Εὐγενίας τῆς. Ἐνθουσιασθέντες οἱ προύχοντες τῆς πόλεως ταύτης ἀπὸ τὴν πρός με πρὸ δικτῶ μηνῶν ἐπιστολήν της, αὐτόκλητοι σχεδὸν συνήχθησαν πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ ἀφοῦ ἐθεωρήθη δ λογαριασμὸς τῆς παλαιᾶς Σχολῆς, καὶ ἐψηφίσθη γνώμη κοινῇ μεταρρύθμισις αὗτῆς, πρῶτον τὸν εὐχαριστήσαμεν τοὺς παλαιοὺς ἐπιτρόπους, ὡς καλῶς καὶ μὲ φιλογένειαν ἐκδούλεύσαντας, μάλιστα τὸν Κύριον Νικόλαον Χ. Στάνου, ἐπειτα ἐδιωρίσαμεν τρεῖς νέους ἐπιτρόπους, δικὶ μόνον φιλογενεῖς καὶ φιλομούσους, ἀλλὰ καὶ ἔξ απαλῶν δυνάμων τῶν Μουσῶν θεοπαντάς. Εἶναι δὲ οἱ Κύριοι Μαργαρίτης Βερούτης, Ανδρέας Ζώτος καὶ Βαστήλειος Σωτήριος.

— «Ἐπροβλήθη τὸ προαποσταλεῖ τῆς Εὐγενίας Τῆς σχέδιον, καὶ τὸ ἀπεδέχθημεν μετ' εὐφημίας ἀμαντες, καὶ ἀπολαμψεν ἥδη νὰ γίνεται ἡ συνδομὴ τοῦ κοινοῦ ἡτοι φιλανετούσης σημεριῶν εἰς γρόσια τρεις γιαλιάς διας, ἐξαιρουμένης τῆς παλαιᾶς προσόδου. Εὖντας γράφαμεν εἰς Σμύρνην καὶ Χίον πρὸς εὑρεσιν διδασκάλων, τὸ διποτονεῖναι καὶ τὸ δυσκολώτατον μέρος τῆς συστάσεως καὶ πιστοποίησης τῶν Γυμνασίων. Ἀλλὰ καθὼς ἡ θεία Πρόνοια εξοικονόμησε τοις θεοφαίλες καὶ σωτήριον τοῦτο ἔργον μέχρι τοῦδε, οὕτως ἐλπίζομεν ἀπ' Αὔτην καὶ τὸν ἀπαρτισμόν του.

— «Περικλείων ἐνταῦθα τῶν συνδρομητῶν τὴν καταγραφήν¹⁾, ἀντιγραφεῖσαν ἀπὸ τὸν νέον Κώδηκα τῆς Σχολῆς, περιττὸν νομίζω νὰ παρακινήσω εἰς συνεισφοράν τὸν παρακινήσαντα ἡμᾶς ἀπαντας. Εῦχομαι δ' Αὔτῃ ζωὴν πολυχρόνιον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Μουσῶν, κατ' ἔξοχὴν δὲ τοῦ ἀρτιπαγοῦς ἡμῶν Γυμνασίου».

Τῇ 12 Ιανουαρίου 1819

Ἐν Χριστῷ Εὐχέτης
Ο Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος δ Πρώτος

1) Δυστυχῶς ὁ κατάλογος οὗτος τῶν συνδρομητῶν δὲν ἐδημοσιεύθη, καὶ ἔτσι δὲν γνωρίζομεν οἵτε τὰ ὄνόματα τῶν φιλογενῶν ἐκείνων συνδρομητῶν, οἵτε τὸ συνολικὸν ποσόν, τὸ διποτὸν ἀσφαλῶς θά ἦτο γενναῖον καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου.

«Η διεύθυνσις τοῦ «Λογίου Ἐρμοῦ», δημοσίευσοντα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου, συνοδεύει αὐτὴν μὲ τὰ ἔξῆς:

—«Συγχαίρομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς Ἀδριανουπολίτας διὰ τὴν ὅποιαν
 » ἔκαμαν ἀπόφασιν νὰ εἰσάξωσιν εἰς τὴν πατρίδα των τὴν παιδείαν, καὶ
 » νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὰς περὶ αὐτῆς σοφὰς συμβουλὰς τοιούτων ἀξιο-
 » λόγων ἀνδρῶν, διοῖσι εἶναι διεθασμιώτατος Ἱεράρχης Πρόδιος καὶ δ
 » εὐγενέστατος συμπολίτης Σακελλάριος. Μὲ τὰς ἀνωτέρω συμφωνοῦσι
 » καὶ ἄλλαι πρὸς ἡμᾶς ἔξ "Ἀδριανουπόλεως νεώτεραι ἀγγελίαι, κατὰ τὰς
 » ὅποιας οἱ ἀξιέπαινοι Ἀδριανουπολίται, ζητοῦντες μὲ μεγάλον ἐνθου-
 » σιασμὸν νὰ δώσωσιν καλητέραν μορφὴν εἰς τὸ Σχολεῖον των, συνεισφέ-
 » ρουσιν εἰς αὐτὸ φιλοτίμως, ἔκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του. Εἰς ἔξ αὐ-
 » τῶν¹⁾ ἀφιέρωσε νεωτὶν εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ Νοσοκομεῖον ἐν ὑποστατι-
 » κὸν τιμώμενον 24.000 γρόσια. Ἐλπίζομεν ἐπομένως νὰ μάθωμεν καὶ
 » νὰ κηρύξωμεν διὰ τοῦ Λ. Ἐρμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ φιλογενοῦς τούτου ἀν-
 » δρός, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀξιέπαινα ἔργα τῶν φιλοτίμων Ἀδριανου-
 » πολιτῶν».

Εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην, τὴν τῶν τακτιῶν διδασκάλων, ἐδίδασκε
 καὶ διδάσκαλος Δωρόθεος ἀνώτερος μαθητεῖατο, λεπτὴν καὶ ἥθικὴν καὶ Ἀρι-
 στοτέλη μαθητικὰ καὶ φυσικὰ κατὰ Ναυπλίου Θεοτόκου καὶ μεταφυ-
 σικὴν καὶ γνωστολαντατὰ Εὐγένιος Βαρύγουη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Προς ἀνύψωσιν δὲ καὶ μορφωσιν τοῦ κληροῦν, εἰργάσθη πρὸς σύστα-
 σιν Ἱερατικῆς σχολῆς ἐν Ἀδριανουπόλει, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ.
 Ἐπέτυχεν ὅμως τὴν Ἰδρυσιν κοινῶν σχολείον εἰς τὰ προάστεια αὐτῆς:
 Γιλδερίδη, Κιγίλι καὶ Κιρισχανέ, τῶν ὅποιων οἱ διδάσκαλοι ἐμισθοδοτοῦντο
 ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς.

Ἐκ γράμματος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου (1707—
 1731), χρονολογούμενον ἀπὸ 1 Ιουνίου 1721 περὶ τῆς Σχολῆς Ἀδριανου-
 πόλεως, πληροφορούμεθα ὅτι διδάσκαλος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐλάμβανεν
 ὡς ἀμοιβὴν 150 γρόσια (800 φράγκα) καταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ Μητροπο-
 λίτου Ἀδριανουπόλεως. Ἐπίσης ὅτι παρεκάλει τοὺς προύχοντας τῆς πό-
 λεως νὰ ἀναβιβάσουν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 250 γρόσια, ἐκ τῶν ὅποιων τὰ
 μὲν 200 νὰ λαμβάνῃ διδάσκαλος, τὰ δὲ 50 νὰ χρησιμεύσουν πρὸς ἀγο-
 ḥαν βιβλίων διὰ τοὺς μαθητάς. Καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν προσέφερεν

1) Ἄν καὶ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου δωρητοῦ, φαίνεται
 δι τοῦ οὗτος ἦτο ἐκ τῶν πλουσίων καὶ προύχόντων τοῦ τόπου Χατζῆ Βασιλάκης
 Σταύρου.

έξιδίων 100 γρόσια πρόδησικήν ενίσχυσιν τοῦ διδασκάλου προσθέτων «νὰ μὴ ξητούσιν οἱ ἔφοροι φθῆνδν διδάσκαλον, ἀλλὰ καλόν»¹⁾.

Μὲ τὴν συνδομὴν τῶν κατοίκων τῆς Ἀδριανούπολεως, δι Δωρόθεος ἀνέκτισε τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν καὶ ἔκτισε καὶ μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίουν ἐγράφη τὸ κατωτέρῳ ἐπίγραμμα :

Δωρόθεος Πρώτος λαμπρᾶς ἐκ Χίου
ἰεράρχης τε σοφὸς κλεινῆς Αἰλίας
συνδραμόντων τῶν ταύτης οἰκητόρων
τόνδε εὔτολμος ἐνεόχμωσε δόμον
τῶν γ' αἰωνίως ἄφθιτον εἴη κλέος

Τὸ Γυμνάσιον Ἀδριανούπολεως ἐπεσκέφθη μεταξὺ καὶ ἀλλων καὶ διηγοτὸς Γάλλος διπλωμάτης καὶ φιλόλογος Κόμης Μάρκελλος (1795—1865), διστις εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις» του²⁾, ἐπαινῶν τὸν Δωρόθεον Πρώτον, διτι διηγοτὸν ἐπιτυχῶς τὸ ἐκπαιδευτικὸν ὅμοτημα τῆς ἐπαρχίας του, καὶ διτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐδίδασκον τοὺς κατηγοροῦται εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦτο : τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικήν, γραμματικήν, τοποτεινήν, ὥντορικήν, φιλοσοφίαν : προσθέτει : «Μήπως ὑπάρχει κατὰ τοὺς εὐτελεῖς τῷ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ χρόνῳ ἔπειρος οὖστις τῆς Ἀδριανούπολεως;»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ἀοιδόμορος Δωρόθεος δι Πρώτος ἐγνωμόθη ἐν Χίῳ περὶ τὰ μέσα τοῦ XVIII αιώνος. Χειροτονηθεὶς διάκονος ἀπῆλθεν εἰς Πίζαν καὶ Φλωρεντίαν χάριν φιλοσοφικῶν σπουδῶν. Ἐκεῖθεν μεταβάσις εἰς Γαλλίαν ἐγνωμόσθη μετὰ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ καὶ τῶν μεγάλων σοφῶν : Broussais, Laland, Lavoisier καὶ ἄλλων. Ἐπισκεψθεὶς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ τὸ Βέλγιον, ἐπέστρεψε διὰ μέσου Οὐγγαρίας, Δακίας, Βουλγαρίας καὶ Θράκης πλήρης ἐπιστημονικῶν ἐφοδίων καὶ ἔνθεος ἀπὸ πατριωτισμόν, εἰς τὴν πατρίδα του. Κατ' ἀρχὰς ἐδίδαξε τὰ φυσικομαθηματικὰ εἰς τὴν πατρίδα του (1793—1796). Ἐπειτα ἀποχωρήσας, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου Χαντζερῆ, διστις ὡς διερμηνεὺς τοῦ Ὁθωμανικοῦ στόλου ἐπεσκέπτετο τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὅταν δὲ οὗτος ἀνηγορεύθη ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας, προσελήφθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς διδάσκαλος τῶν τέκνων του. Κατὰ τὸ 1799—1800 προσεκλήθη νὰ διευ-

1) Τρύφωνος Εὐαγγελίδου, αὐτόθι, σελ. 61.

2) Souvenirs de l'Orient. Εκδ. Βρυξελλῶν, 1840, τόμ. Γ' σελ. 211.

θύνη τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν, ἀλλ' ἀπεποιήθη, δεκτεῖς βραδύτερον τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς τὸ 1803. Ως διευθυντής αὐτῆς παρέμεινε μέχρι τοῦ 1807 ὅπότε ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας (ἐν Λυδίᾳ), Ἰωαννικίου, ἐξελέγη Μητροπολίτης (5 Οκτωβρίου 1807). Ἐκ Φιλαδελφείας ὅπου ἐποίμανε περὶ τὰ ἔξι ἔτη, προηγήθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀδριανούπολεως τὸ 1813. Τὸ 1821 συνοδικὸς ἐν Κωνσταντινούπολει, ὑπέστη κατ' Ἀπρίλιον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὴν γνωστὴν καὶ κοινὴν τύχην τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων.

*Υπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων μυηθέντων εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ καὶ τοιοῦτον τὸ τέλος του.

Καὶ ὅμως, φαίνεται διτὶ ὑπῆρξε κάποια ἀντίδοσις ἐν Ἀδριανούπολει κατὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ σοφοῦ Ιεράρχου, καθὼς ἐξάγεται ἐκ τίνος βιβλίου ἐπιγραφομένου «Κρίτωνος στοχασμοί», εἰς τὸ ὅποιον καταχρίνεται ὡς ἀμελήσας καὶ ἀδιαφορήσας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ποιμνίου του¹⁾. ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνωτέρω πρὸς τὸν Σακελλάριον ἐπιστολῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὅλου βίου του, καταφαίνεται τὸ ἀστήματον τῆς τοτὲ αὐτοῦ κατηγορίας, δηρειλομένης ἵσως εἰς προσωπικοὺς λόγους, οἱ οποῖοι δυστυχῶς οὐδέποτε ἀπέλειψαν κατὰ τὴν μακραίωνα ἴστορίαν τοῦ ἔθνους μας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Θ. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ, Ιατρός

1) Πρβλ. Κ. Ἀμάντου, Λόγιοι Θρῆκες, αὐτόθι, σελ. 194 καὶ ἔπης.

~~Αγιονοεθ. επανεργή, ταρσός~~

in Afghanistan '48
2. I.E. 1941

Δερόθεοε σ πρεισε

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ήντες

(1813-1821)

καὶ ἡ πνευματικὴ κίνησις θύτης

τίποις δέ μεταλόκως ὁ Γερέχιος Λαγηνονομος γίνεται στον οὐρανόν
καθόπου αυτού τοπίου τὸν πλησινούς Κοντούς Αριανονόμος γινεται περιπολούσος
μετανοματίζεται — ^{ανταντά} ^{ανταντά} ... Μετά δέ την έπος τοῦ πορευούντος ερεφάχου θεωρούσος
τοι τορνηνομάτης ^{τοῦ} τοῦ Γρανίου γενομένη μεταρρύθμισης τοῦ οὐρανού πενθεώ
καθητής: ^{τοῦ} μητρὸς συνθήματος μετὰ τὴν Ελαῖην προσίστησα, προσεγγίζοντος ^{τοῦ}
⁽²⁾ Σλέγουντος ^{τοῦ} αἰγαλίου την διεύθυνσιν τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ εὐ-
φωνος εἰς Γυμνάσιον, νερὶ οὐδὲ σύγχυτον ονομάτην μνοίαν ἐν τοῖς
Γαύλοις ονταρίμαντος ^{τοῦ} Σαντονασέδος αὐτὸς Γάγγος αρπαζετούσιος
Μάργιουρος. ⁽³⁾

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

~~ΑΟΗΝΩΝ~~ 1540.

(1)

12

Γ. Παρασκευάσου, Ένωση σειρική αίνιος εν Αρχιεπισκοπής εως Τουρκοκρατίας
 α) "Θρασινά". Έργ. Α, 1928, συ. 303. - Προβ. Γ. Καντακελίδης, θύρα νερή¹
 Θρασινά, εις Παραρτημα Θρασινά, Έργ. Γ, συ. - Κ. Αμανίδης, Λόγιοι Θρασες,
 Οδύσσεη, συ. 84 και ἕξ. - Τρίτη. Εναργείσου, τοῦ Σχολεῖα Θρασινά, εως Τουρκο-
 κρατίας, αὐθόδη, συ. 59 και ἕξ. - R. Kouaphi'sou, τοῦ γράμματα αἰς την Αθηνα-
 γούλαριν εως Τουρκοκρατίας (1365-1912), & "Θρασινά θύχαια", Έργ. VI,
 1939-40, συ. 113 και ἕξ).

Τόν ίδρου τομεσίου ἡ Μητροπόλις Αθηναϊκής, διηρέ-
δευ στὸ Πρώτον αὐγήρειο μρόν τον ἐν Βουνούρεστιώ αρχοντικά
Βαρύντων Γεωργίου Σαμαράριου, ("δι' εποποιηθεὶς τον τομεσίουν
ἀνοσοδόμη, μηρυστονεύεις τον Ηγούμενον" 16 Βίβιν
(1919, σελ. 778 και σήμερα) εγένετο εντάξι:

— ... Αναγγέλλω μρόν την Εορτινήν την την χαρμοσοντν αγγε-
λίαν τα δύον οδῶν οντάσσων τοῦ ενταῦθα στὸ την αντορίδα Την
Φεγγινοῦ φιλογράφου Γομιανίου. Θρησκεύω δέ την θέλω στα-
τικράττειν διὰ αντούς οὐκ ἀνθανει την αριντόρον μετανο-
θεμα την Εορτινήν Την. Ενδουτονεύεται στὸ μεσούχοντα τα αν-
θετα λαΐνηα αὐτὸν την προσκυνεῖ μρόν διατηνάντα την,
αβίστητοι οχαλούν συνικόνταν μρόν δυο μηνάν στὸ την Μητρό-
πολιν, την αἴροντες εθεωρατεῖν ηγούμενον 16 οπατούντος,
την οφειγιδην πολυτελεῖν μεταρρύθμισην αὐτοῦ, αριστον
εὐχαριστούνταν τοτε αποτελεσθεῖστον, ταῦτα μεγάληα
διηγήνεται την πατριαρχικήν μητροπολιτικήν Νικηφόρον
Χαράκου, σταύρον επιπροστατεύεται τοῦτο επιπολαν,
οὐκ μόνον την πατριαρχικήν ηγούμενον, αյτα μαζί επαστατεῖ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΟΗΝΗΝ

Ο Γεώργιος Σαμαράριος ήτο Ηγόμενος την, μετά την ανεγερτικήν δέ Χριστο-
ρον μετακατατάξεων μεταβατημένος ἐν Βουνούρεστιώ μεταί Βίβιν, αγιωδέστερον να
την πολιούνταν από την πόλη τοῦ Βαρύντων 16 Οιδηπίας μετά την Ηγούμενον τοῦ Βαρύντων.

Ο "Ηγούμενος Ερμής" (1819, σελ. 260), σια των εγών αναρρήγει τον "Χροοθ-
ευκράτην": — "Ο Σεβαστός 16 Οδηπίας αποτελείται, οιδίνιοντα μετα-
βατισμόν εἰς την τοῦ Βαρύντων ταξίν τον διά τα θρησκεύτην αἵτις φρουράμετα μνηστόν
Μέριον Γεωργίου Σαμαράριου μεταί του θεού αἵτοι ανεγερτούντο Κυρίον Χριστόρογον
μετακατατάξεων του εξ Αδριανούρεστος μεταί Βουνούρεστος εμαρτυρούμε-
νοντος, σια ταξιδεύει τούτον μεταί μηνούς εἰς την Οιδηπανί Μοναρχίαν
ειπούντος. Ο "Ερμῆς" αποτελεί το Μαραγγίνον την εἰσηνον ταΐνυν, εἰσηγή-
νται αγίεσθην ταῖς αποτύπων την εὐηγένειαν Σαμαράριων μεγάλα γενναῖατα εργάτειν
εἰς μηνόν του Γερού, τοῦ οὔρουλου εἶναι μεταλλοί μετόν."

οὐδέγει τὰς θρησκευτικάς. Είναι δέ οι κύριοι λαρυγχοί -
της Βεροΐας, οπημέλιας αὐτών μετά βασιλείας Σωτήριχος.

- Έπεισθη το προσωπαγέν τη Ερεβίας Της σχόλιον,
καὶ τὸ ἀνεπέχθημεν μητὶ σύγηριτας αἴσαντος, καὶ αὔριον
τὴν ταρίχειαν ἡ συνθρονία τοῦ ποιοῦ, τὴν φεδάνοις εἴσαντος
μετροῦ οἰδὲ γράπτος τροῖς χιλιάδας, ἔφερον μόνιμον 16 αὐγαπάτος
νηρούσιν. Εἰδέν εὑραφίαν εἰς φεύρων μετὰ χίονα προσέστη -
ρεστην διαμονήν, τὸ δεσμόν αἵναι μετὰ τὸ συνομούσιαν μετροῦ
τῆς αντιγενεᾶς μετανοῶν την Γυμνασίαν. Θέραί μετεστη
τὴ θεατρικά εἶται μονόμην τὸ δεσμόγετος μετὰ σωτηρίου τοῦ
ἔργου μέχρι τοῦ 56, σύλλογοί μεταγένεσις αὐτοῦ την ποιώντα -
οργάνου.

- Περιπλεκταν ἐναερα τὸν συνθρονίαν τὸν μεταρράπτων⁽¹⁾
αντηγενεῖταιν αὐτὸν τοντονιών τοῦ σχολῆς, νερούσιν τοῦ
μήτωνται συνθρονίας τοῦ πρεσβυτεροῦ τὸν σεριανήντα μητέος
ἀνατατα. Εὔχεται εἰς τὴν πονηρούς αναγκαῖον μηδὲ μετανοῶν
ταῦτα, καὶ διάπολος τοῦ εργατικοῦ πονηροῦ πονηροῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν τῷ Υπουργείῳ τοῦ 1819.

Ἐν Χριστῷ Εθελον
Οικείων πονηρούς πονηρούς πονηρούς.

(1) Συστοχεῖ ο πατέριος σύζητος τὸν συνθρονίαν δέν εἰναι μεταρράπτη, μετὰ
δὲν γρωτίζομεν σύζητον σύζητα τὸν πρεσβυτεροῦ εὐθέτων συνθρονίαν, σύζητον
τοῦ συνθρονίου πονηροῦ, τοῦ δεσμοῦν αὐτοῦ τοῦ πρεσβυτεροῦ μετά αὐτοῦ πονηροῦ
τοῦ πατέρος, τοῦ αὐτογενοῦς πονηροῦ.

Η διαδέννωτη τοῦ "Σογίου Ἐρμοῦ" σημαντικότερα τὰς εἰσώδην ταῦτα, τοῦ ποροῦ ἱεράρχου; ουντάσθαι αὐτὴν μετ' αὐτῷ;

- "Συγχαίρομεν μετ' ἑαυτούς πέραν τοῦ Αδριανουπόλεως θιά
 τὸν ὄντων σκέψεων παρέδοσαν καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν πατρίαν ταν
 τὸν ωρίσταν, καὶ τὸν βασικὸν εἰς αρχῆν τῆς αρχῆς αὐτὸς πορος
 συμβουλέας τοιούτων αρχιερέων ἀνέπον, ὅποιοι τῶν εἰς τὸ σεβα-
 σματατοῦ ἱεράρχην πρώτον μετ' ὅπερενδοτες σύμμορικοι,
 Σαμαντήριοι. Μέτιον ἀνεπίτρεψαν οὐρανούσσοι μετ' αὐτοῖς εργα
 ἔργων εἴς Αδριανουπόλεων τούτην αρχιερέων, μετά τας
 ὁμοίας οἱ αρχιεράται Αδριανουπόλεως, γητούσις μέμη-
 ταιον εὐθεοτασμον τὰ δώρων επαγγείλειν παρόντας εἰς τὸ
 έργον των, συνεισφέρουσιν αἱ αὗται φύλακες, ἐμποτος μετα-
 τὰς συναρπάται τον. 65 ἥκινται αγιορειον τελοτίσθι τὸ έργο-
 ν τοιον μετ' Νοομάνοις της Γαλατικής λημμάτων 24.000
 γρότα. Επαγγείλειν τὰ δώρα μεταφέρειν μεταξύ των αν-
 ζωμον διὰ της Καππαδοκίας ηγετούσις της οποίας την ορθολημάν
 Αδριανουπόλεως την πολιτείαν αρχιεράτην επέτη την φύλακαν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὴν Τούμπην ταῦτα, εἰπεῖται ταῦταν διδούμενάντων, εἰδί-
 λαντας μετ' οἶδος Σωρόθεος αὐτότερη μετάβρυτα: Σογίουν,
 μετ' αὐτοῖς μετ' Αριστοτέλην, μεταμετατίμαντας τοναντανε
 Αινιγόρον Θεοτόκην μετ' μεταρρυτονιν μετ' θεογορίαν μετα-
 εργίοντος Βαρθολομέου.

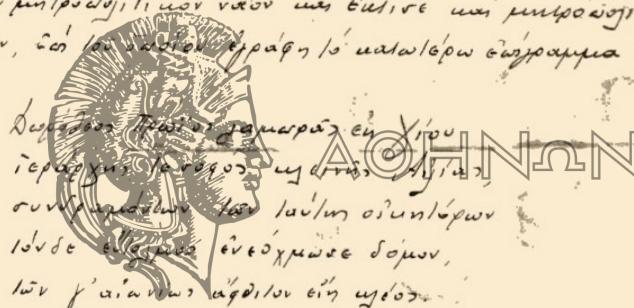
Πρός αὐτήν τον δέ μετάμερον τοῦ αγιορού, εἰργαλεῖν εργά-
 σθασιν ἱεράτευμαν οὐρανοῦ εν Αδριανουπόλει, χωρίς οὔτε τα-
 τὸ μεταρρύτων. Ταῦτα δέ την Ηλείαν μεταντόν οὐρανούν
 εἰς την αρχαίσταν αὐτό: Τιτσερία, Κήφια μετ' Κηφισίαν,
 των ἀρσοτάν οἱ θειάσιμοι οὐρανοθόλοι τοῖς θεοῖς Καρπείνοι
 θηρεύτην.

(1) Μη μετ' δέντιν αναγορεῖται τοῦ ἔθρευτον τοῦ μεταρρυτού τοῦτον Σωρόθεον, γενναῖται οὐ-
 τὸν ποτὲ εὐτοῦ γεννιαῖται μετ' αρρυγέτειν τοῦτον ταῦταν Χαρτί Βαργανίαν
 Σταύρου.

Ἐν γράμματος τοῦ παριστόχου Κερονέημαν Χρυσίδου (1707-1731), χρονογράμμου ἀπὸ τοῦ Υπουρίου 1721 σερὶ 16 ἔχοντα Αδριανούπολην, αὐτοσχορούμενα ἡ διδικούμενη 16' εαυτὴ ἐνεῖναι φαίνεται ἡ αριθμὸς 150 γρόντα (800 γράμμα) μεταβολῆμενα, ἵνα τοῦ Μητροπολίτου Αδριανούπολης. Εντονοῦ δὲ παραπάντα τοῦ αρουράκας 16' εαυτὸν ναὶ ἀναβιβάνοντα 10' ωοντα τοῦτο εἰς 250 γρόντα, ἐν παντού τούτων τοῦ περὶ 200 ναὶ γραπτάντα ὡς Σιδάνημος, ταῦτα 50 ναὶ χρηστούμενα αριθμὸν αἴροντας οἱ Βιζιώνες διὰ τοῦ μετατοῦ. Καὶ αρρεῖς παρατεταμένον αρρεῖον προπορεὶς ηδίαν 100 γρόντα αριθμὸν οἰκουμενικήν ἐνδοχον τοῦ διδακτούμενον αρρεῖον τοῦ ναὶ μηγύλου⁽¹⁾ οὐδὲ οἴροντος διδακτούμενον, ταῦτα μηγόν⁽²⁾.

Μάθητιν συντρόφουν τοῦ μαθίσματος τοῦ Αδριανούπολης, τὸ Σωρόδεσπο αὐτετίνει τοῦ μητροπολίτου τοῦ νεον της Ελλάσης της μητροπολίτης τοῦ μητροπολίτου μητροπολίτης τοῦ ναὶ μηγύλου, τὸν τοῦ μηγύλου γράφη τοῦ μαθαίνοντος επιγράμματα:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τὸ γρυντόν τοῦ Αδριανούπολης ἐπενεγέρη μεταξὶ τῶν αἴρων καὶ τῶν πολιόρκων διδακτούμενον τοῦ Μηγύλου (1795-1865), ὅπη ταῦτα Ἀναρχήν τοῦ, επανατάν τοῦ Σωρόδεσπο Αθηνῶν, ἡ διδικούμενη τοῦ τελείων αὐτούρα 16' θεραπείας τοῦ, μετ' οἵ τε 10' εαυτὴ τοῦ ἐπιδιδούμενη 10' ετοῦ παρηγάπται εἰς τὸ γρυντόν τοῦτο : τοῦ αἴροντος ἐπινοιῶν, πραγματικῶν, νομίμων, σπιτοφύλακῶν, αρρεῖοντος : "Μήνας οὐαράχος μετά τίγην ἐντημένης τοῦρον εὔρωνται χωραὶ ὑπερτερούντα τοῦ Αδριανούπολης ;"

(1) Τρύγωνος Επιρρεύμα, αγ. 90, ογ. 61.

(2) Souvenirs de l'Orient, τετ. Βρυζεύων, 1840, έργ. Γ, ογ. 211.

Ο ανιδίπος Σωρόδεσης ο Οφειλέτης εφαρμόζει τη σημερινή μέθοδο του
XVIII αιώνος. Την πολυνηθεῖαν διάνοιαν αναγνέειν είναι η θύγατρος
θηρευτικής γαρίποντος γηγενείας της οποίας οι πατέρες της ήταν
Ταγγίλας, ογραφιστές μεταξύ των Αδαμαντίου Κρητών και της περιοχής
νοσού της Βραζαΐας, Σαλαντ, Σανούσιες και άλλων. Εν συνε-
ρροτεί την Μογιάνη Βελλαρίαν την το Βεζύρη, ένεσθηκε στα
μέλη της Οικογένειας Βασιλίας, Βασιλίας, Βουγιαστής και Οφειλέτης από
οποιουντος οι οποίοις ήταν οι πατέρες της υπόλοιπης οι οποίοι
την περίοδο 1793-1796. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της
ναού της Αγίας Παναγίας της Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου
1800. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της Αγίας Παναγίας της
Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου 1800. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της
Αγίας Παναγίας της Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου 1800. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της
Αγίας Παναγίας της Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου 1800. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της
Αγίας Παναγίας της Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου 1800. Η εγκαίνια της νεοκαθολικής εκκλησίας της
Αγίας Παναγίας της Λαζαρίτισσας έγινε στις 10 Αυγούστου 1800.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

γνωστούν, επεί γηρά Μαρώνιαν (3. Δεκεμβρίου 1807). Ένα φιλοδοξείς ονοματεπώνυμο παρατίθεται επί της, αρρόγχων είναι την Αλεξανδρία Αδριανούπολης το 1813 ή το 1821 συνοδείων είναι Ναυτικήν θρησκευήν, ονόματα ουρανού, η ουρανού σφραγίδα τον Ιουνίον τον απότομο την γρατιάνιν μετανάστην λίγην καταστάσην αποχρέων.

İññöfər öññ wəññlər məndəvər eññ məñçyuuñ Elasçılav.
Təsüñçər iññöfər öññ wəññlər məndəvər eññ məñçyuuñ Elasçılav.

Καὶ οὖν, γαῖες ται ὅλη ἡ πόλις μάρτυρα δικισμούς, ἐπί-
διανομοῦσει μετὰ τοῦ ποθαντὸς μηδογενοῦς ἑραρχοῦ, μετά τοῦ
γελαῖ τὴν τρίτην θρήσκου ταρραγοφορέων Ἀριστούρου Ρωχαρμοῦ,
εἰς τὸ ἔτος τοῦ μακρινοῦτος τοῦ αὐτοφορᾶς μηδογενοῦς τοῦ
τοῦ εὐταῖσθεντοῦ ποιητοῦ τοῦ. Οὐ δέ τοι τὸν αὐτοτελέων
πεντετελίον ἀποτελεῖ, μηδὲ τοῦ σῆμανθος τοῦ, μεταγαῖνεια, τοῦ
αὐτοφορᾶς τοῦ μεταγενετοῦ, σημειώμενος τοῦ εἰς
απορωτικούς λόγους, οἱ στάσιοι δυναγμῶν οδηγεῖσθαι
μετὰ τοῦ μεταφέρειν τοῦ ἐδρῶν μαζ.